

Dona de pres

Teresa Pàmies

Fecha de publicació:
06/04/1999

Sello Editorial:
Edicions Proa

1999Domènec Guansé, en el text que feia de pròleg a l'edició de 1975, parlava d'una novel·la on bategava la passió: "un amor més que romàntic, de debò, un amor de sangs enceses i cors generosos; una pietat que fa reviure en les consciències

Contacto de prensa

Nombre: Andrea Cuéllar

Teléfono: 93 492 8211

Email:
andrea.cuellar@grup62.com

Nombre: Núria Rosell

Teléfono: 93 492 8671

Email:
nuria.rosell@grup62.com

Nombre: Xavier Gafarot

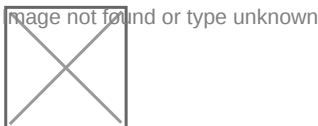
Teléfono: 93 492 86 54

Email: xgafarot@grup62.com

Nombre: Directora de marketing i comunicació AIG:
Marta Oliva i Domènech

Teléfono: 93 492 8155

Email: moliva@grup62.com

Teresa Pàmies

Teresa Pàmies (Balaguer, 1919 - Granada, 2012). Periodista, narradora. S'hagué d'exiliar i va viure, entre d'altres ciutats, a Praga i a París, per retornar a Barcelona el 1971. Atreta per l'actualitat, sobretot la política i amb interessos diversos, va col·laborar en diversos mitjans de comunicació (Avui, Presència, Serra d'Or). Algunes d'aquestes col·laboracions van ser aplegades en volum: Opinions de dona (1983) i La vida amb cançó. Cròniques radiofòniques (1999), entre d'altres. La seva obra és, en general, un testimoni, sovint novel·lat, sobre la seva existència, condicionada pels esdeveniments històrics i les circumstàncies personals, presentat des del seu compromís polític amb el comunisme. Amb un estil planer, col·loquial i sovint emotiu, Pàmies va escriure una obra prolífica, que compta amb el favor del públic. Podem esmentar, entre d'altres títols: La filla del pres (1967), Testament a Praga (1970), Va ploure tot el dia i Quan érem capitans, ambdues de 1974, i Quan érem refugiats i Dona de pres, de 1975. Amor clandestí (1976-1998), una de les seves millors obres, hàbilment escrita i estructurada, evoca la relació amb el seu company i pare dels seus fills (sense esmentar-ne el nom), forçosament clandestina en la Barcelona franquista. A La filla del gudari (1997), mostra la soledat de la narradora protagonista, un cop els fills ja s'han fet grans i la vida és difícil. Més estrictament documentals són Si vas a París, papà... (1975), sobre el maig francès, o Maig de les dones (1976), sobre el congrés que va tenir per escenari Barcelona. Va escriure també llibres de viatges: Vacances aragoneses (1976), Busqueu-me a Granada: diari d'un viatge (1980), Nadal a Porto (1995). Va ser guardonada amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes de l'any 2001.